

Κυριάκος Γιαλένιος | Ο ταλαντούχος συγγραφέας του βιβλιοπωλείου «Ιανός»

2 Δεκεμβρίου 2015/0 Comments/in Interviews /by [Μαριάννα Τανάγια](#)

Εάν ζεις στη Θεσσαλονίκη και επισκέπτεσαι τακτικά το βιβλιοπωλείο «[Ιανός](#)» πιθανότατα να σ' έχει εξυπηρετήσει. Εάν του ζήτησες το βιβλίο «[Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα](#)» σίγουρα δεν σου είπε ότι το έχει γράψει ο ίδιος. Εάν διαβάσεις τη συνέντευξη που ακολουθεί θα καταφέρει να σε «ταξιδέψει» στον υπέροχο κόσμο του και στοιχηματίζω πως θα βρεις το επόμενο βιβλίο που θέλεις να διαβάσεις.

Μαρία-Άννα Τανάγια

«Γεννήθηκε το 1978 στη Θεσσαλονίκη όπου και ζει». Τι θυμάστε από τα παιδικά σας χρόνια στη Θεσσαλονίκη;

Ότι χιονίζει πολύ πιο συχνά απ' ό,τι τώρα...

Τι εξακολουθεί να σας ενθουσιάζει στην πόλη κι αντίστοιχα τι είναι εκείνο με το οποίο φρίττετε;

Το μόνο που συνεχίζει να με ενθουσιάζει είναι ό,τι έχει σχέση με το πολιτισμικό και πολιτιστικό παρελθόν αυτής της πόλης και η κληρονομιά που έχει απομείνει- ό,τι δεν προλάβαμε να καταστρέψουμε. Αντίστοιχα, φρίττω κάθε μέρα όταν αντικρίζω το κουρσεμένο κουφάρι αυτής της πόλης από γενιές ολόκληρες πολιτών και τοπικών αρχόντων. Και το χειρότερο είναι ότι η πλειοψηφία των κατοίκων της συνεχίζει να ασελγεί πάνω της δίχως τύψεις και διάθεση για αλλαγή.

Πρώτο μυθιστόρημα: «Η νόσος των εραστών». Πώς προέκυψε η συγγραφή του; Τι ήταν εκείνο που σας ώθησε να γράψετε την πρώτη αυτή ιστορία;

Οι χαρακτήρες κυοφορούνταν μέσα μου καιρό. Στην πορεία, σχηματοποιήθηκαν οι τόποι της δράσης και η δομή του βιβλίου. Η ιστορία, όμως, έμοιαζε ν' αναδύεται από κάποια βάθη απροσδιόριστα και ομιχλώδη, ήταν το ίδιο το βιβλίο που με καθοδηγούσε και έστρωνε το μονοπάτι πάνω στο οποίο πατούσα εγώ με τις λέξεις και άφηνα πίσω μου κόκκινα φιλιά, προδοσίες, γυναίκες σε σκοτεινά δωμάτια και άντρες με μυστικά. Το πρώτο βιβλίο πάντα προκύπτει μέσα από εκατοντάδες άλλα βιβλία που κουβαλάμε μέσα μας, υπόγεια και γοητευτικά.

Θα ήθελα να επιστρέψετε στην ημέρα που σας ανακοινώθηκε η υποψηφιότητά σας στην κατηγορία «Νέος Λογοτέχνης» από το Ίδρυμα Μιχάλη Κακογιάννη. Ποια ήταν η πρώτη σας σκέψη;

Να πάρω τηλέφωνο τους γονείς μου...

Ακολούθησε κι άλλη υποψηφιότητα, για το κρατικό βραβείο πρωτοεμφανιζομένου συγγραφέα το 2012. Σας άγχωσαν καθόλου αυτές οι διακρίσεις;

Οι διακρίσεις έχουν διττό χαρακτήρα: από τη μία να δίνουν ώθηση στον εκάστοτε δημιουργό και από την άλλη να του υπενθυμίζουν πως ο ίδιος και το έργο του τίθενται καθημερινά σε μια έκθεση-θετική ή αρνητική- είτε από απλούς αναγνώστες, είτε από κριτικές επιτροπές. Άγχος όχι, πρόκληση ναι!

Φτάνουμε στο 2015 και στο βιβλίο «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα». Πώς θα περιγράφατε το νέο σας πόνημα σε κάποιον που δεν το έχει διαβάσει ακόμα;

Ένα λοξό νουάρ, δίχως κλέφτες και αστυνόμους, με μπόλικες επιρροές από Raymod Chantler, Z.I. Izzo και Cormac McCarthy, με τον αναγνώστη να έχει εν δυνάμει διαδραστικό ρόλο, τους χαρακτήρες να κρύβουν περισσότερα απ' ό,τι φανερώνουν και στην κορύφωση της πλοκής να «εκτοξεύονται αίματα και ψέματα κρουνηδόν».

Διαβάζω τη διθυραμβική κριτική του Στέφανου Τσιτσόπουλου ο οποίος μεταξύ άλλων αναφέρει: «Όλα σε τούτο το βιβλίο κυλούν λες και παρακολουθείς ασπρόμαυρη ταινία του Κλοντ Σαμπρόλ». Έχετε όντως nouvelle vague επιρροές;

Οι επιρροές μου είναι πολλές και είναι ολοφάνερες. Συγκεντρώνονται κατά τη διάρκεια της συγγραφής και σταδιακά ενσωματώνονται στον κορμό του κειμένου. Γκοντάρ και Τρυφώ υπήρξαν μεγάλες μου αγάπες.

Τι σας ώθησε στο να γράψετε τη συγκεκριμένη ιστορία; Τι αποτέλεσε, αν όχι έμπνευση, αφορμή;

Δεν υφίσταται συγκεκριμένη αφορμή ή ιδέα. Και αυτό, όπως και το προηγούμενο βιβλίο, βασίζονται σε μια δυναμική διαδικασία η οποία μεταβάλλεται, εξελίσσεται, ακυρώνεται ή επιβεβαιώνεται και μέσα από μια συνεχή όσμωση με την καθημερινότητα, τις εμπειρίες, τα εκάστοτε αναγνώσματα και ερεθίσματα και αυτό που απομένει

είναι να ενσωματωθούν ιδανικά στο βασικό κορμό του μυθιστορήματος.

Εργάζεστε στο βιβλιοπωλείο Ιανός τα τελευταία χρόνια. Πώς είναι μια δουλειά που περιστοιχίζεσαι από βιβλία και συνομιλείς με ανθρώπους που αγαπούν να διαβάσουν όπως κι εσείς;

Σχεδόν ιδανική γιατί είναι ένα επάγγελμα το οποίο επεδίωξα ν' ασκήσω και όχι μια δουλειά στην οποία βρέθηκα από τύχη ή λόγω ανωτέρας βίας και γιατί η συγγραφή επήλθε ως συνέχεια της αγάπης μου για την ανάγνωση.

Θα ήθελα να μοιραστείτε μαζί μας μια ιστορία από τη δουλειά σας στο βιβλιοπωλείο την οποία θα θυμάστε για πάντα και δεν βαριέστε να αφηγείστε.

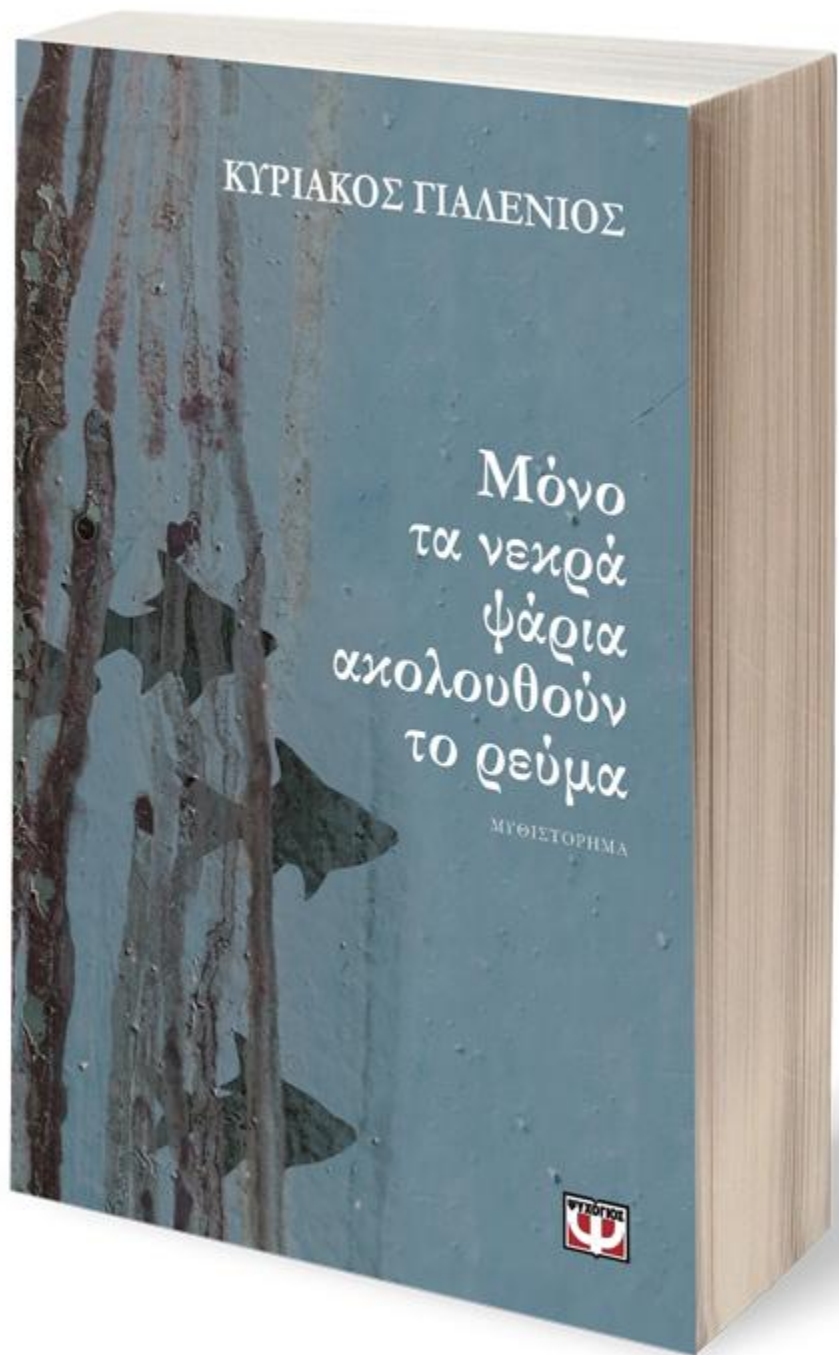
What happens at Ianos stays at Ianos...

Πώς είναι το συναίσθημα να βλέπετε στην ενότητα «Ελληνική Λογοτεχνία» του Ιανού το δικό σας βιβλίο;

Αυτό το συναίσθημα μπορεί να περιγραφεί μόνο μέσα στις σελίδες ενός μυθιστορήματος. Επιφυλάσσομαι...

Έχει τύχει να σας ζητήσει κάποιος πελάτης το βιβλίο σας; Και σ' αυτή την περίπτωση του αποκαλύψατε ότι είστε ο συγγραφέας του;

Όπως τόσα και τόσα βιβλία, έτσι έχει τύχει να μου ζητήσουν και το δικό μου. Κατά γενική ομολογία, είμαι ο χειρότερος μάνατζερ των βιβλίων μου, οπότε όχι, δεν έμαθαν ποτέ ότι το ζήτησαν από τον ίδιο το συγγραφέα.

Διάβασα σε μια συνέντευξή σας ότι απολαύσατε ιδιαίτερα την «Καρδερίνα». Υπάρχει κάποιο βιβλίο/συγγραφέας που τον ζηλεύετε παράφορα (σκεπτόμενος «γιατί να μην το έχω γράψει εγώ»);

Θα πω το πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό: Εκατό χρόνια μοναξιά, του Γ.Γ.Μάρκες. Και αν ήταν να προσθέσω έναν συγγραφέα θα έλεγα τον Ρομπέρτο Μπολάνιο.

Το δικό μου αντίτυπο του βιβλίου σας βρίσκεται δίπλα στο κομοδίνο καθώς τις τελευταίες μέρες το διαβάζω μετά μανίας. Το δικό σας αντίτυπο σε ποια θέση του σπιτιού σας βρίσκεται αυτή τη στιγμή;

Με κολακεύει το «μετά μανίας» και σας ευχαριστώ! Το δικό μου βολεύεται σε μια γωνιά της βιβλιοθήκης, πλάι στη «Νόσο των Εραστών, έχοντας αφήσει ακριβώς δίπλα λίγο κενό χώρο ακόμα, ώστε κάθε φορά που πέφτει το μάτι μου εκεί ν' αναρωτιέμαι ποια θα είναι η συνέχεια.

Θα ήθελα, τέλος, να μου περιγράψετε την αγαπημένη σας εικόνα από τη Θεσσαλονίκη και να μου γράψετε, αν έχετε διάθεση, την πρώτη πρόταση ενός μυθιστορήματος που θα διαδραματιζόταν στην πόλη μας.

Η αγαπημένη μου εικόνα είναι η πανοραμική θέα της νυχτερινής Θεσσαλονίκης από το παιδικό μου δωμάτιο στην Άνω Πόλη. Όσον αφορά ένα μυθιστόρημα που θα διαδραματιζόταν στην πόλη μας, θα ξεκινούσε κάπως έτσι: «Για την πρώτη τους επέτειο, είχαν κανονίσει να βρεθούν εκεί όπου είχαν πρωτογνωριστεί. Στην αποβάθρα του μετρό στον σταθμό της Αγίας Σοφίας...»

Marianna says: *«Μάθε περισσότερα για το βιβλίο και την υπόθεσή του στη [σελίδα](#) των εκδόσεων Ψυχογιός».*

Tags: [interviews](#), [βιβλίο](#), [Βιβλιοπωλείο](#), [Εκδόσεις Ψυχογιός](#), [Ελληνική λογοτεχνία](#), [Θεσσαλονίκη](#), [Ιανός](#), [Συγγραφέας](#)